

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

Dr Janusz KOCHANOWSKI

RPO-631003-IX-9003/09/TO

00-090 Warszawa Tel. centr. 0-22 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax 0-22 827 64 53

Warszawa, dnia...**22/03/**...2010 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY
WARSZAWA

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 ze zm.)

wnoszę

o stwierdzenie niezgodności :

1. art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.) z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
2. § 20 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 sierpnia 2007 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz.U. Nr 170, poz. 1202) z art. 60 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

Wpływają do mnie skargi dotyczące niezgodności z Konstytucją przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 sierpnia 2007r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz.U. Nr 170, poz. 1202). Podnoszone problemy dotyczą w szczególności treści § 20 ust. 2 cyt. rozporządzenia. Zgodnie z nim - przełożony właściwy w sprawie postępowania kwalifikacyjnego może przerwać postępowanie kwalifikacyjne w każdym czasie, z przyczyn innych niż określone w ust. 1 pkt 2, pisemnie zawiadamiając o tym kandydata do służby, bez podania uzasadnienia. Stosownie do § 20 ust. 1 pkt 2 przełożony właściwy w sprawie postępowania kwalifikacyjnego zawiadamia pisemnie kandydata do służby o przerwaniu w stosunku do niego postępowania kwalifikacyjnego w przypadku:

- a) niespełnienia wymagań określonych w art. 25 ust. 1 ustawy, z wyjątkiem wymagania dotyczącego posiadania średniego wykształcenia przez kandydata do służby w oddziale prewencji Policji,
- b) niezłożenia kompletu dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 2 pkt 4,
- c) uzyskania negatywnego wyniku z jednego z etapów postępowania kwalifikacyjnego, o których mowa w § 11 pkt 1, 3 i 5-8,
- d) zatajenia lub podania nieprawdziwych danych w kwestionariuszu osobowym kandydata do służby,
- e) odmowy wydania mu poświadczenia bezpieczeństwa,
- f) utrudniania przez niego prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego, w szczególności przez dwukrotne nieusprawiedliwione nieprzystąpienie w wyznaczonym przez komórkę organizacyjną do spraw doboru kandydatów do służby terminie do etapu lub etapów postępowania kwalifikacyjnego,
- g) przystąpienia do ponownego postępowania kwalifikacyjnego pomimo uzyskania przez niego w poprzednim postępowaniu kwalifikacyjnym negatywnego wyniku z etapu postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w § 11 pkt 3, lub odmowy

wydania poświadczenia bezpieczeństwa, gdy z informacji posiadanych przez przełożonego właściwego w sprawie postępowania kwalifikacyjnego wynika, że nie uległy zmianie okoliczności sprawy,

- h) braku zgody wojskowej komendy uzupełnień na wcielenie poborowego do służby kandydackiej w oddziałach prewencji Policji.

Skarżący podnoszą że przerwanie postępowania kwalifikacyjnego na podstawie § 20 ust. 2 cyt. rozporządzenia nie stanowi decyzji, nie wymaga zatem uzasadnienia ani nie podlega zaskarżeniu. Za niedopuszczalną uznają oni sytuację, gdzie wobec obywatela pragnącego odbywać służbę w Policji można bez podania jakiegokolwiek przyczyny przerwać postępowanie kwalifikacyjne, na każdym jego etapie, niezależnie od tego czy spełnia on wymogi określone ustawą i rozporządzeniem czy też ich nie spełnia.

Opisana sytuacja była również przedmiotem moich wystąpień do Komendanta Głównego Policji. W związku z opublikowaniem rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 maja 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz.U. Nr 97, poz. 822), niektórzy przełożeni przerwali prowadzone wówczas postępowania bez podania przyczyny, pomimo, iż przepisy przejściowe umożliwiały ich zakończenie na dotychczasowych zasadach.

W udzielonej odpowiedzi Komendant Główny Policji zobowiązał się m.in. do podjęcia działań zmierzających do określenia zamkniętego katalogu sytuacji skutkujących zakończeniem postępowania kwalifikacyjnego oraz derogacji przepisu pozwalającego na przerwanie postępowania bez podania przyczyny. Pomimo wydania nowego rozporządzenia w dniu 30 sierpnia 2007 r. przepis umożliwiający przerwanie postępowania kwalifikacyjnego bez podania przyczyny utrzymano.

Badając te skargi doszedłem do wniosku, iż w istocie pierwotnym problemem jest kształt upoważnienia ustawowego zawartego w art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz.U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.). Upoważnienie to bowiem nie spełnia warunków zakreślonych art. 92 ust. 1 Konstytucji, co w praktyce uniemożliwia

badanie, czy poszczególne przepisy rozporządzenia w sposób prawidłowy wykonują ustawę.

I.

Wymagania, którym muszą odpowiadać rozporządzenia formułuje art. 92 ust. 1 Konstytucji. W wyroku z dnia 12 lipca 2007 r. (sygn. akt U 7/06) Trybunał Konstytucyjny wskazał m.in. że przepis ten dopuszcza stanowienie rozporządzeń tylko na podstawie "szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania". Upoważnienie musi mieć charakter szczegółowy pod względem: 1) podmiotowym - musi wskazywać organ właściwy do wydania rozporządzenia; 2) przedmiotowym - musi określać zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz 3) treściowym - musi określać wytyczne dotyczące treści aktu. W orzecznictwie Trybunału utrwaliło się stanowisko, że ustawowe upoważnienie do wydania aktu wykonawczego (rozporządzenia) nie może mieć charakteru blankietowego. Nie może ono pozostawiać organowi wydającemu akt zbyt daleko idącej swobody w kształtowaniu merytorycznych treści rozporządzenia. Trybunał stwierdza, że upoważnienie ustawowe musi być sformułowane tak, aby materie uregulowane w rozporządzeniu służyły realizacji celów wyrażonych w ustawie. W związku z tym powinno ono wyznaczać kierunek unormowań zawartych w akcie wykonawczym. Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 stycznia 2007 r. (sygn. akt U 5/06) - na gruncie Konstytucji z 1997 r. w ogóle nie istnieje instytucja "upoważnienia blankietowego" jako podstawy wydania skutecznego, nienaruszającego Konstytucji aktu wykonawczego do ustawy.

Trybunał przypomniał również pogląd wyrażony w orzeczeniu z 22 września 1997 r., (sygn. akt K. 25/97). Wskazał wówczas, że niedopuszczalne konstytucyjnie jest takie sformułowanie upoważnienia, które w istocie upoważnia nie do wydania rozporządzenia w celu wykonania ustawy, ale do samodzielnego uregulowania całego kompleksu zagadnień, co do których w tekście ustawy nie ma żadnych bezpośrednich unormowań albo wytycznych.

Jednocześnie Trybunał stwierdza, że nie można pozostawiać kształtowania zasadniczych elementów regulacji prawnej decyzjom organu władzy wykonawczej. Używanie zwrotu „rozporządzenie określi zasady i tryb postępowania” w przepisie upoważniającym nie spełnia wymogu szczegółowego określenia zakresu spraw przekazanych do uregulowania i może powodować problemy w ocenie zgodności przepisów aktu wykonawczego z przepisem upoważniającym, zawartym w ustawie (wyrok z 12 lipca 2007 r., U 7/06). Szczegółowe określenie materii rozporządzenia oznacza, że materia ta powinna być określona przez wskazanie spraw rodzajowo jednorodnych z tymi, które reguluje ustawa, lecz które nie mają zasadniczego znaczenia z punktu widzenia założeń ustawy i dlatego nie zostały w niej unormowane wyczerpująco, a są niezbędne dla realizacji norm ustawy. Użycie w upoważnieniu pojęcia „zasady” rozumianego jako przepisy prawa nie oznacza, że ustawodawca pozostawił organowi dowolność w zakresie ich normowania. Granice dopuszczalnej regulacji przedmiotowych zasad wyznaczają bowiem postanowienia ustawy determinujące wykonawczy charakter tej regulacji. Rozporządzenie oparte na niekonstytucyjnym przepisie, niezależnie od treści tego aktu, jest niezgodne również z samą Konstytucją, (wyroki z: 18 marca 2003 r., K 50/01, 12 września 2006 r., K 55/05).

Analizując wpływające skargi doszedłem do wniosku, że są one przede wszystkim następstwem tego, że zawarte w art. 25 ust. 3 ustawy o Policji upoważnienie do wydania rozporządzenia nie ma charakteru szczegółowego i nie zawiera stosownych wytycznych. Ustawa o Policji w art. 25 ust. 1 wskazuje obiektywne przesłanki podmiotowe jakie powinien spełniać kandydat do służby w Policji. Są to obywatelstwo polskie, nieposzlakowana opinia, niekaraność, korzystanie z pełni praw publicznych, posiadane co najmniej średnie wykształcenie oraz zdolność fizyczna i psychiczna do służby w formacjach uzbrojonych. W art. 25 ust. 1 i 2 ustawy o Policji określone zostały kryteria podmiotowe, którymi winni legitymować się kandydaci do służby w Policji, zaś uszczegółowienie procesu rekrutacyjnego powinno nastąpić w rozporządzeniu wydawanym przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Spełnienie ustawowych kryteriów nie oznacza automatycznego przyjęcia do służby w Policji - z uwagi na selekcyjny charakter naboru. Nie mniej jednak przekazanie rozporządzeniodawcy możliwości określenia

szczegółowych „zasad” lub „trybu” przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego do służby budzą wątpliwości z punktu widzenia treści art. 92 ust. 1 Konstytucji. Kwestionowane upoważnienia do wydania rozporządzeń nie spełniają konstytucyjnego warunku szczególowości pod względem treściowym, mianowicie nie zawierają jakichkolwiek wytycznych, które organowi zobowiązanemu do wydania rozporządzenia mogłyby wyznaczyć kierunki i granice uszczegółowienia procesu rekrutacyjnego. Ustawodawca pozostawił bowiem kształtowanie zasadniczych elementów regulacji prawnej, w szczególności ogłoszenia naboru do służby, poszczególnych etapów postępowania kwalifikacyjnego, dopuszczalności jego przerwania oraz zakończenia, a także okresu karencji pomiędzy rekrutacjami decyzjom organu władzy wykonawczej.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się, że wytyczne, o których mowa w art. 92 ust. 1 Konstytucji nie muszą być zawarte w samym przepisie zawierającym upoważnienie do wydania rozporządzenia. Możliwe jest również ich zamieszczenie w innych przepisach ustawy, o ile ich treść pozwala na zrekonstruowanie wytycznych (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 1999 r., sygn. akt K 12/99, wyrok z dnia 14 grudnia 1999 r., sygn. akt K 10/99). Niewątpliwie jednak wytyczne powinny być zawarte w tekście ustawy, na podstawie której wydawane jest rozporządzenie, skoro rozporządzenie służy wykonaniu konkretnej ustawy.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że art. 25 ust. 3 ustawy o Policji ani też pozostałe przepisy tej ustawy nie zawierają wytycznych dotyczących treści rozporządzenia. Nie wskazują one kierunków rozwiązań, jakie powinien w akcie wykonawczym przyjąć Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji regulując w sposób szczegółowy zasady prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego do służby. Taki kształt upoważnienia ustawowego powoduje, iż w istocie w omawianym zakresie organ wydający rozporządzenie dysponuje dużą dozą dowolności w regulowaniu zasad prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego. Nie jest bowiem skrupowany kierunkami i wskazówkami wyznaczonymi mu przez ustawodawcę. Tymczasem - co nie powinno budzić wątpliwości - w przypadku gdy przekazywana do uregulowania w rozporządzeniu materia dotyczy sytuacji prawnej obywateli, wytyczne zawarte w ustawie muszą być

bardziej szczegółowe. Tak też powinno być w zakresie objętym niniejszym wnioskiem, gdyż materia wynikająca z treści upoważnienia ustawowego pozostaje w ścisłym związku z konstytucyjnym prawem dostępu do służby publicznej (art. 60 Konstytucji).

W związku z poczynionymi uwagami należy uznać, iż art. 25 ust. 3 ustawy o Policji jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji, gdyż nie spełnia konstytucyjnego warunku szczegółowości pod względem treściowym.

II.

W orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego podkreślany był publicznoprawny status policjantów. W wyroku z dnia 2 września 2008 r. (sygn. akt K 35/06) stwierdzono m.in., że „charakter służby funkcjonariuszy mundurowych jest związany ze szczególną podstawą jej nawiązania, jaką jest mianowanie. Stosunek służbowy funkcjonariuszy mundurowych jest stosunkiem administracyjnym, a decyzje o jego nawiązaniu i rozwiązaniu są decyzjami administracyjnymi, wydawanymi w wyniku postępowania administracyjnego. To znaczy, że służba funkcjonariuszy mundurowych ma charakter stosunku publicznoprawnego. Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o Policji, stosunek służbowy policjanta powstaje w drodze mianowania na podstawie dobrowolnego zgłoszenia się do służby. Mianowanie może nastąpić na okres służby przygotowawczej lub kandydackiej, na okres służby kontraktowej lub na stałe”.

Trybunał Konstytucyjny stwierdzał także, iż „artykuł 60 Konstytucji wymaga, aby zasady dostępu do służby publicznej były takie same dla wszystkich obywateli posiadających pełnię praw publicznych (...) ustawa musi zatem ustanowić obiektywne kryteria doboru kandydatów do tej służby oraz uregulować zasady i procedurę rekrutacji w taki sposób, aby zapewnić przestrzeganie zasady równości szans wszystkich kandydatów, bez jakiegokolwiek dyskryminacji i nieuzasadnionych ograniczeń. Przy czym nie odbiera to władzy publicznej możliwości ustalenia szczegółowych warunków dostępu do konkretnej służby, ze względu na jej rodzaj i istotę. W systemach demokratycznych zasadą jest selekcyjny charakter naboru do służby publicznej. Ustawa powinna również określić

kryteria zwalniania ze służby oraz procedurę podejmowania decyzji w tym zakresie, tak aby wykluczyć wszelką dowolność działania władz publicznych. Konieczne jest także stworzenie odpowiednich gwarancji praworządności decyzji dotyczących dostępu do służby publicznej, a więc przede wszystkim decyzji o przyjęciu lub odmowie przyjęcia do służby publicznej oraz zwolnieniu z tej służby" (wyrok o sygn. akt K 36/00, powtarzający częściowo tezy wyroku z 9 czerwca 1998 r., sygn. K. 28/97). Trybunał Konstytucyjny podkreślał również, że procedura konkursowa stanowi „proceduralny miernik kontroli (dopełnienia) konstytucyjnego kryterium równego dostępu na jednakowych zasadach” zapewniający kandydatom do służby publicznej skuteczną „ochronę przed arbitralnymi rozstrzygnięciami” w postaci kontroli sądowoadministracyjnej.

Zgodnie z rozporządzeniem¹ Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 sierpnia 2007 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz.U. Nr 170, poz. 1202) postępowanie kwalifikacyjne prowadzi się w formie konkursu. Komendant Główny Policji co najmniej raz w roku ustala planowane terminy przyjęć do służby w Policji oraz określa minimalną liczbę osób planowanych do przyjęcia do tej służby w określonym roku kalendarzowym i podaje je w formie ogłoszenia do publicznej wiadomości. Przełożony właściwy w sprawie postępowania kwalifikacyjnego powołuje komisję w celu sporządzenia listy kandydatów. Na liście umieszcza się kandydata do służby, który uzyskał pozytywny wynik z wszystkich etapów postępowania kwalifikacyjnego mających do niego zastosowanie, oraz nie istnieją przesłanki do odmowy wydania mu poświadczenia bezpieczeństwa. Kolejność na liście kandydatów ustala się w zależności od łącznej liczby punktów uzyskanych przez kandydata do służby, od najwyższej do najniższej. Lista podlega zatwierdzeniu przez przełożonego właściwego w sprawie postępowania kwalifikacyjnego przed planowanym terminem przyjęcia do służby. Zatwierdzenie listy kandydatów kończy postępowanie kwalifikacyjne w stosunku do umieszczonego na niej kandydata do służby. Przełożony, który podejmuje decyzję o nawiązaniu stosunku służbowego, wybiera kandydatów

¹ § 3 ust.2, § 4, § 23 ust. 1, § 24 ust. 1 i 2, § 25 ust. 1, § 26 oraz § 27 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 sierpnia 2007 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz.U. Nr 170, poz. 1202)

do służby, którzy uzyskali największą liczbę punktów. W przypadku równej liczby punktów o wyborze kandydata do służby decyduje przełożony. Powyższe świadczy o selekcyjnym charakterze postępowania kwalifikacyjnego. Jednakże stosownie do treści § 20 ust. 2 cytowanego rozporządzenia przełożony właściwy w sprawie postępowania kwalifikacyjnego może przerwać postępowanie kwalifikacyjne w każdym czasie, z przyczyn innych niż określone w ust. 1 pkt 2, pisemnie zawiadamiając o tym kandydata do służby, bez podania uzasadnienia. Z treści przedmiotowego przepisu wynika, iż właściwy przełożony może przerwać postępowanie wobec każdego kandydata do służby w Policji ze względów jedynie sobie wiadomych. Nie ma obowiązku uzasadniania podjętej decyzji, przy czym stronie nie przysługuje z tego tytułu żaden środek odwoławczy. Z napływających do mnie skarg wynika, iż korzystanie przez organy Policji z tego środka eliminacji kandydata z procesu kwalifikacyjnego nie należy do rzadkości. W poszczególnych sprawach zwracałem się do przełożonych właściwych w sprawach naboru z prośbą o wyjaśnienie przyczyn przerwania postępowania kwalifikacyjnego. Odpowiedzi były zróżnicowane, od rozwiązań systemowych (prognozowane wejście w życie nowego rozporządzenia), poprzez zmianę wykładni kryterium podmiotowego, na obawie o posądzenie o nepotyzm kończąc. Zdarzało się, iż postępowanie kwalifikacyjne przzerwano bez podania przyczyny (§ 20 ust. 2) pomimo faktu, iż obowiązujące rozporządzenie wskazywało jednoznacznie okoliczność skutkującą jego przerwaniem (np. § 20 ust. 1 pkt 2 lit. e).

W związku z powyższym uznać należy, iż § 20 ust. 2 cyt. rozporządzenia w zakresie, w jakim umożliwia przełożonemu właściwemu w sprawie postępowania kwalifikacyjnego arbitralne przerwanie tego postępowania - bez podania przyczyny - jest niezgodny z wyrażoną w art. 60 Konstytucji zasadą dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

W myśl art. 31 ust. 3 Konstytucji ograniczenia w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie. Jak zauważyli L.Garlicki oraz M. Zubik (Ustawa w systemie źródeł prawa,[w:] Konstytucyjny system źródeł prawa praktyce pod red. A. Szymta -Warszawa 2005 r.) zasada wyłączności ustawy odnosi się

do problemu odpowiedniej szczegółowości unormowania ustawowego. Wymóg ten wiąże się z nakazem kompletności unormowania ustawowego. Powinno ono samodzielnie określać wszystkie podstawowe elementy ograniczenia danych wolności lub praw, tak aby już na podstawie lektury przepisów ustawy można było wyznaczyć kompletny zarys (kontur) tego ograniczenia. Sytuacji sporu pomiędzy jednostką a organem władzy publicznej o zakres czy sposób korzystania z wolności i praw - w żadnym wypadku - podstawa prawna rozstrzygnięcia sporu nie może być oderwana od unormowania konstytucyjnego, ani mieć rangi niższej od ustawy (wyrok z dnia 5 marca 2001 r., sygn akt P 11/00). Artykuł 31 ust. 3 Konstytucji RP wprowadza zatem dodatkowy nakaz wyższej - niż wymagana w świetle art. 92 Konstytucji RP - szczegółowości regulacji ustawowej w tych wszystkich kwestiach, które dotyczą ograniczeń w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw jednostki.

Trybunał przyjmuje koncepcję zróżnicowania poszczególnych wolności i praw konstytucyjnych z punktu widzenia koniecznej szczegółowości rozwiązań ustawowych. Systematyka Konstytucji pozwala na rozróżnienie wolności i praw osobistych, politycznych oraz socjalnych i ekonomicznych. O ile wymagania zupełności ustawowej regulacji ograniczeń praw i wolności o charakterze politycznym i osobistym powinno być egzekwowane z pełnym rygoryzmem, to Trybunał dopuszcza, aby unormowanie wolności i praw ekonomicznych oraz socjalnych mogło pozostawiać pewne miejsce dla regulacji wykonawczych.

Prawodawca umożliwił przełożonemu właściwemu w sprawie postępowania kwalifikacyjnego arbitralne przerywanie takich postępowań. W pismach informujących kandydatów do służby w Policji o przerwaniu postępowania kwalifikacyjnego jako podstawę prawną komendanci wojewódzcy wskazują § 20 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 sierpnia 2007 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz.U. Nr 170, poz. 1202). Informacja taka jest dla kandydata wiążąca i ostateczna, przy czym nie zawiera w swej treści uzasadnienia dla podjęcia takiej decyzji.

W świetle powyższego uznać należy, iż podstawa prawna rozstrzygnięcia skutkującego dowolnym przerywaniem postępowań kwalifikacyjnych do służby w Policji stojąc w kolizji z zasadą dostępu do służby publicznej - a zatem prawa o politycznym charakterze - narusza wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP zasadę wyłączności ustawy (kryterium formalne).

W razie uwzględnienia wniosku o stwierdzenie niezgodności art. 25 ust. 3 ustawy o Policji z art. 92 ust. 1 Konstytucji wnoszę również o odroczenie utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego upoważnienia ustawowego na okres dwunastu miesięcy (art. 190 ust. 3 Konstytucji). Wejście w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dniem jego ogłoszenia mogłoby bowiem uniemożliwić w ogóle przeprowadzanie postępowań kwalifikacyjnych do służby w Policji z uwagi na brak w tym zakresie stosownych regulacji. Natomiast okres dwunastu miesięcy powinien być okresem wystarczającym dla wprowadzenia przez ustawodawcę stosownych zmian w treści upoważnienia ustawowego z uwzględnieniem standardów wynikających z art. 92 ust. 1 Konstytucji, a także powinien pozwolić na wydanie aktu wykonawczego na podstawie nowego upoważnienia.

W związku z powyższym, wnoszę jak na wstępie.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Janusz Łochanowicz". The signature is written in a cursive style with a long, sweeping stroke at the beginning.